

Bahget Iskander fotója

Buda Ferenc

A Város

*Zaj, tagolatlan
lárma – itt csak süketként
találhatsz csendre.*

*

*Sajog e nagy test
lúktető érrendszere
el-eldugulva.*

*

*Mozgólépcsőkön
gyűrődve árad le-föl
az élő massa.*

*

*Eget nem látva
futkosunk csak idelent:
hangyák a bolyban.*

*

*Fedeles hátú
rovarok sokasága:
gépkocsicsorda.*

*

*Őt minek hívjam?
Víg utcazenész? Netán
muzsikus koldus?*

*

*Tömeg vagy magány?
Ettől s attól egyaránt
torzul a lélek.*

*

*Új kor szülötte:
kenyérhéra taposva
mond miatyánkot.*

*

*Lakosság? Nemzet?
Fogyaszt, ürit, szemetet –
létét betölti.*

*

*Imitt-amott egy
kicsi gyermek nyiladoz.
Remény virága?*

*

*Jó, hogy nem vagyok
kutya: ily sok szagtól én
megzavarodnám.*

*

*Lám: e rongyok közt
fetrengő hajléktalan
én is lehetnék.*

Járok csak körbe körbe

*Az elszalasztott órák és napok
foszlányait a huzat szétsodorja
hol hagytam el hol hagytam el vajon?
előkerül néhány de ismeretlen
írás fakul a koszlott cetliken
vagy tán mégis az én kezem vonása?
mi végre írtam? mit tervezhetett
az az énem? a régtől otffelejtett
ötletcsíra sápadtan kókadoz
életre kelteném de mindhiába
kísérletem csöndes kudarcba fúl
kupac kopárlík már a törmelékből*

*

*Sziszegnek szúrnak sebző mondatok
egy tüske-szó a bőrön áthatolva
akár a toklász egyfelé halad
erek idegek között egész a szíviig
elfészkelődvén ott már nem mozog
csak épp keresztbe fordul hadd sajogjon
tökély e komfort helye végleges
száz éven át ellesz így jó esetben
ráforr a húsrá hozzászervecsül
hamar a fájón lüktető szövethez
betokozódik arra vár talán
hogyan jobbik éned végül majd kivesse*

*

*Humanizált meg atavisztikus
stratégiák vad gáttalan erőszak
véres merénylet terrortámadás
torz eszmék sőt a végtelen kegyelmű
Isten nevében öldöklő hadak
menekülő meg veszteglő családok
milliói élet- s halálveszély
erős a gyengét sorra eltiporja
e tekintetben semmi változás
létem zugában olykor eltűnődöm:
vajon egy kósza hangya vagy darázs
számíthat-e az én kiméletemre?*

*

Falak határok éles szögletek
fityiszt mutat e konzumált szabadság
titkolt szabályok láthatatlanul
hálóba vonnak utad elrekeszti
egy vashuzalból egybeszótt kerítés
beletörődsz innét már nincs hová
szárnyak vitorlák összehajtogatva
elnyugszanak a legalsó fiók
belső zugában végképp elfelejted
világraszóló álmaid csavarsz
kettőt-hármat a melegvíz-csapon:
e kád leszen elképzelt óceánod

*

Megtapasztaltam békét s háborút
volt jó Anyám s Apám kik fölneveltek
hű szív köröttem húsznál több dobog
szerettem éltem s élni még szeretnék
tengert is láttam (igaz: csak alig)
de eljutottam Ázsia köldökéig
Kanada Kína Afrika és a többi
vágycott bolyongás végképp elmarad
néhány kalandról – mit mondjak? – lecsúsztam
új út csak egy mi várat még magára
számot adni bár arról nem fogok:
mélyrepülés a márgás altalajba

*

Kiszikkadt fű meg süppedő homok
fakó csapáson járok már mióta
fogalmam sincs vajon ki hagyta itt
követem mégis mint egy alvajáró
magam sem emlékszem hogyan mikor
mi végre kezdtem el taposni rajta
s bizony ma már hírül sem délcegen
inkább kissé rogyottan s hogyne látnám:
körömön kívül tágas egyenes
többsávós út s írig lebetonozva
de én inkább ehhez ragaszkodom
s amíg bírom járok csak körbe körbe

*

*Már este van múltó napom zaja
eloldalog s a csönd felett madárfütty
cifrázatai rezgő fényeket
sugárzanak egy nagyra nőtt akácfán
én meg csak hallgatok hisz nincs szavam
ami e hangot híven visszaadná
és percről percre nő csodálatom
tudnám-e én is ily tökéletesre
csiszolni gyarló énekem? vajon
befogható e véges végtelenség?
ott fenn rigódal röpdös lenn a porban
halott fióka élet meg halál*

Számvetés

*Küszködven egy élethosszat,
láttam sok jót s néha rosszat,
lelket soha nem cseréltem,
mulasztás a legtöbb vétkem.*